

JANA HORKELOVÁ

Mapa tichých míst

Když trauma začne
kreslit vlastní cestu

Obsah

Kapitola 1.....	3
Tři minuty.....	3
Kapitola 2.....	5
Sklo a déšť.....	5
Kapitola 3.....	6
Váha ticha.....	6
Kapitola 4.....	8
Stopy v blátě.....	8
Kapitola 5.....	10
Dluh.....	10
Kapitola 6.....	11
Hovor.....	11
Kapitola 7.....	13
Skříň.....	13
Kapitola 8.....	14
Černá díra.....	14
Kapitola 9.....	16
Hlasy ve spánku.....	16
Kapitola 10.....	18
Dluh splacený, ticho hladové.....	18
Kapitola 11.....	20
Ticho, které se učí mluvit.....	20
Kapitola 12.....	23
Překročení.....	23
Kapitola 13.....	25
Bezejmenný.....	25
Kapitola 14.....	27
První noc v lese.....	27
Kapitola 15.....	29
Rozpouštění.....	29
Kapitola 16.....	31
Hlasy lesa.....	31
Kapitola 17.....	33
Volání.....	33
Kapitola 18.....	35
Fotografie a znamení.....	35
Kapitola 19.....	37
Mapa.....	37
Kapitola 20.....	40
Znamení.....	40
Kapitola 21.....	41
Když jméno odpadne.....	41
Kapitola 22.....	43
Beze jména.....	43
Kapitola 23.....	45
Návrat jména.....	45
Kapitola 24.....	46
Bar a prázdné místo.....	46

Kapitola 25.....	48
Mapa, která se hýbe.....	48
Kapitola 26.....	49
Znamení před pohybem.....	49
Kapitola 27.....	51
Přerušení kruhu.....	51
Kapitola 28.....	52
Vlak a cizí dvorek.....	52
Kapitola 29.....	54
Putování.....	54
Kapitola 32.....	55
Kapitola 33.....	57
Kapitola 35.....	58
Kapitola 36.....	60
Kapitola 37.....	62
Kapitola 38.....	63
Kapitola 40.....	65
Kapitola 41.....	66
Kapitola 42.....	68
Kapitola 43.....	69
Epilog.....	71
Doslov autorky.....	73

Žánr: Psychologický horor thriller

Kapitola 1

Tři minuty

Petr se probudil tři minuty před budíkem. Vždycky tři. Už třicet nocí po sobě. Bez výjimky. Jako by v jeho těle běžely hodiny, které nepatřily tomuto světu. Neotevřel hned oči. Ležel na zádech a díval se do šera nad stropem. Ticho v bytě nebylo prázdné. Mělo váhu. Tlačilo na hrudník. Na spánky. Bylo to ticho, které neuklidňuje, ale sleduje.

Nadechl se. Vzduch byl studený, suchý, s kovovou příchutí, kterou cítil pokaždé, když spal málo nebo vůbec. Ruka mu sklouzla ke straně postele. Pohyb přišel dříve než myšlenka. Pod polštářem nahmatal chladný tvar. Žiletku. Nepamatoval si, kdy ji tam začal schovávat. Čas se mu v posledních týdnech rozpadal. Některé dny byly ostré, řezavé, nepříjemně jasné. Jiné tekly bez hran. Prsty sevřely kov. Srdce se mu stáhlo. Zavřel oči. Dýchal mělce. Nevěděl, jestli se bojí žiletky, nebo toho, jak přirozeně jeho tělo vědělo, kde ji hledat.

Nebyla to touha zemřít. Opakoval si to. Byla to únava. Těžká, táhlá únava z vlastního nitra. Chtěl jen ticho v hlavě. Klid bez napětí. Bez ozvěn. Žiletku sevřel pevněji.

Ne.

To slovo nebylo vysloveno. Přesto ho slyšel. Ostré. Přesné. Petr otevřel oči a prudce se posadil. Srdce mu bušilo až v krku. Pokoj byl prázdný. Komoda. Židle s kabátem. Otevřená koupelna. Oranžové světlo lampy. Router tiše blikal. Pravidelně. Nepřirozeně klidně.

Žiletka mu vyklouzla z ruky a dopadla na matraci.

Ne, ozvalo se znovu. Blíž. Ne z prostoru. Zevnitř.

Petr si přitiskl dlaň na hrud'. „Kdo... kdo to je?“ Mezi otázkou a odpovědí vznikla mezera. Dost dlouhá na pochybnost. Dost dlouhá na strach.

Pak přišel klid.

„Ten, kdo tě nechce ztratit.“

Polkl. V ústech měl sucho. „Já blázním,“ zašeptal.

„Ne,“ odpověděl hlas. „Jsi vyčerpaný. A zraněný. To není totéž.“

Petr vstal. Nohy se mu lehce třásly. Došel ke zrcadlu. Díval se na tvář, která mu připadala cizí. Bledá. Unavená. Oči zarudlé. Kruhy pod nimi hluboké. Vypadal starší, než byl.

„Podívej se na sebe,“ řekl hlas. „Pořád stojíš. Pořád dýcháš. To znamená, že ještě nejsi hotový.“

Zavřel oči. V hrudi ucítil něco slabého. Ne radost. Ne naději. Jen úlevu. Že na to není úplně sám.

„Proč mi pomáháš?“ zeptal se.

Odpověď přišla pomalu.

„Protože jsi už jednou utekl před smrtí. A já tam byl s tebou.“

Vzpomínka ho udeřila bez varování. Náraz. Sklo. Světla na mokrému asfaltu. Sirény. Pach benzínu a deště.

„Odkud to víš?“ vydechl.

„Protože jsem vznikl tehdy.“

Budík se rozezněl přesně tři minuty po jeho probuzení. Ostrý zvuk rozřízl ticho. Petr sebou trhl. Vypnul ho. Stál uprostřed pokoje. Dýchal.

Ticho se vrátilo.

Ale už nebylo prázdné.

Bylo obydlené.

Kapitola 2

Sklo a déšť

Petr seděl na okraji postele ještě dlouho poté, co budík umlkl. Díval se do prázdna, kde se ticho znovu usadilo. Neodešlo. Jen změnilo polohu. V hlavě mu pulzovala tupá bolest, hluboko za očima. V hrudi cítil tlak. Ne ostrý. Spíš pomalý. Jako drát, který se nenápadně utahuje.

Nevěděl, jestli má vstát, nebo zůstat sedět. Nakonec se zvedl. Ne z rozhodnutí. Ze zvyku. Pohyby měl těžké, zpomalené. Došel k oknu a zadíval se ven.

Déšť padal šikmo. Asfalt pod lampami se leskl jako rozbité zrcadlo. Tmavé. Studené. Ten obraz v něm něco otevřel ještě dřív, než to dokázal pojmenovat.

„Pamatuješ si, jak to začalo?“ ozval se hlas.

Petr sevřel rám okna. „Nechci,“ vydechl.

„Nechceš, protože to bolí,“ odpověděl klidně. „Ale bolí to už teď. Jen tomu nerozumíš.“

Zavřel oči.

Místo bytu ucítil chlad. Pronikal mu do těla. Slyšel šum deště. Vlastní dech. Neviděl souvislý obraz. Jen záblesky. Ostré. Krátké. Jako střepy.

„Byla noc,“ řekl hlas. „A přšelo.“

Viděl silnici. Černou. Lesklou. Skleněnou. Cítil volant pod prsty. Příliš pevný stisk. Oranžové světlo palubní desky. Hudbu z rádia. Pomalou. Uklidňující.

„Spěchal jsi,“ pokračoval hlas. „Ne proto, že bys musel. Ale proto, že jsi chtěl být pryč.“

„To není pravda,“ zašeptal Petr.

Ale slova byla lehká. Prázdná.

Objevil se křik. Cizí. Ostrý. Světla v protisměru. Záblesk. Pocit, že se čas na okamžik zastavil.

„Zabrzdil jsi pozdě.“

Petr opřel čelo o studené sklo okna.

„Přestaň.“

„Nemůžu,“ odpověděl hlas. „Protože jsi to nikdy nedokončil.“

A pak přišel náraz.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Mapa tichých míst***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.